

Arrest

**nr. 190 896 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2016 doet verzoekster samen met dhr. OA, van Nederlandse nationaliteit, een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Maaseik. Er wordt een onderzoek schijnhuwelijk gestart. Op 9 september 2016 dient verzoekster, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met dhr. OA. Zij dient ten laatste op 9 december 2016 bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen.

1.2. Op 15 november 2016 geeft het parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Tongeren, een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Maaseik weigert vervolgens het huwelijk te voltrekken. Verzoekster en dhr. OA dagvaardden hierop de ambtenaar van de Burgerlijke Stand voor de rechtbank van eerste aanleg Limburg. De zaak is hangende.

1.3. Het Bestuur weigert verzoekster op 7 maart 2017, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.09.2016 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 9.09.2016 gezinshereniging aan met haar feitelijke partner, zijnde dhr. OA, geboren op (...)1955 van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 18.08.2016 heeft de burgerlijke stand te Maaseik een ontvangstbewijs voor aangifte van een huwelijk ontvangen. Op 15.11.2016 gaf het Parket van de procureur des Konings, K. C, een negatief advies voor dit voorgenomen huwelijk, dat als volgt luidt:

- Mevr DS ging in 2004 een schijnhuwelijk aan met genaamde GY. Het huwelijk werd nietig verklaard op 27.10.2010 bij arrest van het Hof van beroep te Luik.

Reeds in 2005 bevestigde het parket te Verviers dat er sprake was van een schijnhuwelijk. DS kon niet verhoord worden gezien ze onvindbaar was.

Haar regularisatie-aanvragen werden telkens afgewezen. Zij verloor al in 2013 verblijfsrecht. Op 04.09.2014 werd een bevel uitgevaardigd ten einde verlaten van het grondgebied.

Op 19.07.2016, dus slechts enkele maanden geleden, dient zij een asielaanvraag in. Zij verklaart dan een partner te hebben en alleen te wonen (op haar wettelijke verblijfplaats te 4800 Verviers).

- Gezien OA de Nederlandse nationaliteit bezit zou een huwelijk met hem verblijfsrecht verlenen aan mevrouw dewelke momenteel onder een precair statuut in ons land verblijft.

Zij maakte eerder reeds voorwerp uit van een onderzoek schijnhuwelijk en weet in welke zin zij dient te handelen en te antwoorden op vragen van de politie.

Betrokkenen ontmoetten mekaar 'toevallig' op de markt in Brussel. Hij woonde toen in Nederland (Roermond), zij in Verviers. Een dergelijk relaas, nl. een 'toevallige' ontmoeting op een openbare plaats, wordt zeer vaak aangehaald in verhoren inzake schijnhuwelijk.

Er bestaat een leeftijdsverschil van 23 jaar tussen betrokkenen.

Er dient ernstig getwijfeld te worden aan de oprechtheid van mevrouw gezien haar eerder aangegane schijnhuwelijk en haar onjuiste verklaring n.a.v. de asielaanvraag afgelopen maand juli.

Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat vooraf gaat niet het geval.

Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen.

Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit."

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"schending van het motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980), schending van het beginsel van de fair play, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel-/proportionaliteits (evenredigheids-)beginsel, schending van artikel 47/1 1° samen gelezen met artikel 47/2 en met artikel 47/3 §1 en van artikel 42 §1 en §3 en 43 en 45/1 §1 en §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981) (...)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. De bestreden beslissing komt hierop neer dat het verblijf van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging aan verzoekende partij in haar hoedanigheid van partner van een Unieburger met wie zij een duurzame relatie heeft met name met de Nederlander de heer O wordt geweigerd omwille van (...).

Opgemerkt wordt dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen een uitvloeisel is van de verblijfsweigering zodat alles wat wordt gesteld m.b.t. de verblijfsweigering mutatis mutandis ook geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

M.b.t. de schending van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing overweegt ter vermeende rechtvaardiging van de genomen beslissing:

- *"Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon."*
- *"Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen."*
- *"Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen" om te besluiten dat "Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging." Na lezing van de bestreden beslissing weet verzoekende partij niet exact waarom haar het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten:*
 - *is dit omdat er volgens de verwerende partij onvoldoende bewijs is van een duurzame affectieve relatie met de heer O?*
 - *is dit omdat de verwerende partij van oordeel is dat er fraude is?*

- en zo ja, wat is de fraude dan precies: de elementen uit het advies van de procureur des Konings inzake het voorgenomen huwelijk? het gebruik van de procedure van het feitelijk partnerschap? het gebruik van de procedure van het feitelijk partnerschap omwille van het negatief advies van de procureur des Konings?
- of dient het negatief advies van de procureur des Konings enkel ter vermeende staving van de bewering dat er geen "sprake" is "van een "affectieve" relatie"?

De conclusie zoals geformuleerd in de bestreden beslissing dat "Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging." maakt het voor verzoekende partij des te moeilijker om de exacte reden van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te achterhalen en derhalve te begrijpen. Immers, indien dé reden de vermeende fraude is, heeft de formulering "Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden" volstrekt geen zin net zo min trouwens als de overweging "Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon". (eigen accentuering en onderlijning) Het gegeven dat de bestreden beslissing niet toelaat aan verzoekende partij om de exacte reden te weten van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is op zich al voldoende om te besluiten tot een schending van de motiveringsplicht.

Doch er is meer.

De overweging in de bestreden beslissing "Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon" wordt simpelweg geponeerd zonder enige uitleg op basis waarvan tot deze vermeende vaststelling wordt gekomen. Ieder motivering ontbreekt.

Ook de overweging "Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen." voldoet niet aan de motiveringsplicht. Voor zo ver voormelde overweging gebaseerd zou zijn op de elementen van het negatief advies van de procureur des Konings - dit heeft er de schijn naar gelet op de zinsnede "...Dat is gelet op wat vooraf gaat niet het geval..." (eigen accentuering en onderlijning) - dient te worden vastgesteld dat geen van de elementen van het negatief advies van de procureur des Konings afdoende zijn om te komen tot de vermeende conclusie dat verzoekende partij en de heer O geen affectieve duurzame relatie zouden hebben. Immers, het is niet omdat:

- een eerder huwelijk van verzoekende partij nietig is verklaard omwille van schijnhuwelijk
- verzoekende partij op heden onder een precair statuut in België verblijft
- verzoekende partij en de heer O elkaar toevallig hebben ontmoet
- er een leeftijdsverschil van 23 jaar is tussen verzoekende partij en de heer O dat geconcludeerd kan worden tot het ontbreken van de "...intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen...". De eerste twee voormelde elementen zeggen niets over het al dan niet bestaan van een affectieve duurzame relatie tussen verzoekende partij en de heer O en de twee laatste voormelde elementen kunnen redelijkerwijze niet tot de kwetsieve conclusie leiden: leeftijdsverschil zegt niets over het al dan niet bestaan van een affectieve duurzame relatie en het is schering en inslag dat koppels elkaar toevallig leren kennen. Van de asielaanvraag heeft verzoekende partij afstand gedaan (stuk 10 bij stuk 5.b.). Dat verzoekende partij "...weet in elke zin zij dient te handelen en te antwoorden op de vragen van de politie..." is op geen enkel objectief gegeven gebaseerd. De vermeende motivering is niet pertinent. In dit kader weze tevens gesteld dat niet kan worden nagegaan hoe het advies van de procureur des Konings precies is geformuleerd aangezien verzoekende partij geen kennis heeft - geen kennis heeft gekregen van dit advies én dient te worden gesteld dat de verwerende partij blijkbaar zelf geen enkel onderzoek heeft gedaan - zie ook infra - hetgeen er eveneens toe leidt dat de motiveringsplicht is geschonden.

Ook de overweging "Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen." is aangetast door een motiveringsgebrek.

Niet alleen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid waaruit precies de fraude bestaat die de verwerende partij meent te moeten weerhouden maar bovendien heeft "fraus omnia corrumpit" een specifieke betekenis. Het beginsel 'fraus omnia corrumpit' betekent enkel dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus

omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme”, RW 2013, 377; A. LENAERTS, Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.)

De verwerende partij motiveert niet en toont niet aan welke rechten verzoekende partij zou hebben verworven uit de door de verwerende partij weerhouden fraude - welke dit is, blijkt dan ook nog niet uit de bestreden beslissing - en hoe dit vervolgens in verband staat met de thans door de verwerende partij beoordeelde aanvraag van verzoekende partij zijnde een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van partner van een Nederlandse Unieburger met wie verzoekende partij een duurzame relatie heeft. Deze vermeende motivering is niet pertinent.

Het is derhalve aangetoond dat een nadere motivering vereist is om verzoekende partij toe te laten de precieze beweegredenen van de verwerende partij tot het nemen van de bestreden beslissing te kennen. In elk geval is aangetoond dat geen van de in de bestreden beslissing aangehaalde overwegingen ter vermeende staving van de bestreden beslissing volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient alleen al om deze reden te worden vernietigd.

M.b.t. de schending van artikel 47/1 1° samen gelezen met artikel 47/2 en met artikel 47/3 §1 en de schending van artikel 42 §1 en §3 en 43 en 45/1 §1 en §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981

Dixit de bestreden beslissing en de bijlage 19ter (stuk 4) doet verzoekende partij op 9 september 2016 “...een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie...in zijn hoedanigheid van ...ander familielid - partner in het kader van een duurzame relatie...van OA”, dit op basis van artikel 47/1 1° samen gelezen met artikel 47/2 en met artikel 47/3 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

De stad Maaseik heeft het dossier overgemaakt aan de verwerende partij hetgeen betekent dat de stad Maaseik ervan uit is gegaan dat het dossier alle vereiste bewijsdocumenten omvat. Indien dit immers niet het geval is, weigert het gemeentebestuur - en niet de verwerende partij zoals in casu - de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Dat verzoekende partij en de heer O sedert augustus 2014 elkaar kennen en geruime tijd een duurzame relatie met elkaar hebben wordt aangetoond door de foto's, filmpjes en verklaringen bijgebracht in het kader van de bij de rechtbank van eerste aanleg Limburg afdeling Tongeren hangende procedure tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Maaseik, meer in het bijzonder de stukken 8 tot en met 14 bij stuk 5.b.. Het feit dat de heer O in het bezit is gesteld van een E-kaart toont aan dat de heer O burger van de Unie is met voldoende bestaansmiddelen. Het positieve woonstcontrolerapport dat zich in het administratief dossier bevindt, toont aan dat verzoekende partij en de heer O een gezinscel vormen. Indien de verwerende partij van oordeel is dat het dossier niet alle bewijsdocumenten omvat, betaamt het een behoorlijk bestuur om verzoekende partij daarop te wijzen; dit is in elk geval niet gebeurd! Aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 47/1 1° samen gelezen met artikel 47/2 en met artikel 47/3 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 is dan ook voldaan.

Ook zijn er in hoofde van verzoekende partij geen beletsels in de zin van artikel 43 samen gelezen met artikel 45/1 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Artikel 43 samen gelezen met artikel 45/1 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt wanneer de verwerende partij de binnenkomst en het verblijf aan verzoekende partij kan weigeren om redenen van valsheid, fraude, openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. In de bestreden beslissing wordt naar geen enkel van deze artikelen verwezen zodat de verwerende partij zich hierop niet (meer) kan beroepen. Alleszins zouden in dat geval in toepassing van artikel 46§1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 de “...redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid die een beperking van het recht op binnenkomst of op verblijf wettigen...” moeten worden ter kennis gebracht van verzoekende partij hetgeen in deze niet het geval is. Voor zo ver de verwerende partij in dit opzicht zou argumenteren met de verwijzing in de bestreden beslissing naar ‘fraus omnia corrumpit’, dient te worden gesteld dat ‘fraus omnia corrumpit’ as such niet in de wetgeving is voorzien om het verblijf aan verzoekende partij te weigeren. Bovendien is ‘fraus omnia corrumpit’ in casu niet van toepassing zoals hierboven uiteengezet. Tevens dient te worden benadrukt dat - voor zo ver de verwerende partij dit zou bedoelen - geen van de door de procureur des Konings in zijn negatief advies weerhouden elementen voldoen - hierover is trouwens ook volstrekt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing - aan de vereisten van artikel 43

en/of artikel 45/1 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Verzoekende partij heeft de stellige indruk dat het verblijf van meer dan drie maanden haar wordt geweigerd voor economische doeleinden hetgeen in toepassing van artikel 45/1 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 niet kan.

In elk geval is artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 geschonden. Artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalt dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van binnenkomst/verblijf te nemen op basis van de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bepaalde gronden "...houdt hij rekening met de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst...". Dit is in elk geval in casu niet gebeurd, niettegenstaande verzoekende partij meer dan tien jaar in België is.

Artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van andere familieleden van een burger van de Unie - zoals in casu verzoekende partij - moet begunstigen na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag. De bestreden beslissing is uiteraard geen begunstiging maar wat meer is, er is in casu absoluut geen sprake van een individueel en grondig onderzoek. De verwerende partij verwijst enkel naar het zogenaamde negatief advies van de procureur des Konings gegeven in het kader van een volstrekt andere aanvraag bij een totaal andere instantie en met een geheel andere procedure.

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 1° samen gelezen met artikel 47/2 en met artikel 47/3 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en schendt de bestreden beslissing artikel 43 en artikel 45/1 §1 en §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten schendt de bestreden beslissing dan ook tevens artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 die bepalen dat "...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister..." en alleszins heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met "...het geheel van de elementen van het dossier..." zoals vereist door artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

M.b.t. de schending van het beginsel van de fair play, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van het redelijkheidsbeginsel-/proportionaliteits (evenredigheids-)beginsel

Uit al het hierboven uiteengezette blijkt dat de verwerende partij de fair play heeft geschonden en niet zorgvuldig en niet redelijk is te werk gegaan door aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten dit niettegenstaande verzoekende partij een duurzame relatie heeft met een Unieburger met voldoende bestaansmiddelen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog. Zij werd gevraagd om, in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – partner, ten laatste op 9 december 2016 bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen. De bewijslast dienaangaande ligt bij verzoekster. Zij werd derhalve in de mogelijkheid gesteld om alle informatie die zij hiertoe nuttig achtte over te maken aan het Bestuur, wat zij niet gedaan heeft.

Met de stukken inzake de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg Limburg, die zij toevoegt aan het verzoekschrift, kan geen rekening gehouden worden aangezien deze stukken niet ter kennis waren van het Bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. De Raad benadrukt dat – indien het beroep bij de burgerlijke rechter een positief resultaat kent voor de verzoekende partij – het haar steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen.

Verzoekster werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd daar zij niet enkel geen duurzame relatie met haar ‘partner’ kon aantonen maar eveneens omdat er geen ‘affectieve relatie’ kon worden vastgesteld met de referentiepersoon – gelet op de bevindingen van de procureur des Konings – en verzoekster, die via het misbruik van de procedure van feitelijk partnerschap, een verblijfsrechtelijk voordeel wenst te bekomen. Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Dat volgens de verwerende partij voornoemde vaststellingen gelijkstaan met fraude, aangezien het feitelijke partnerschap de enige weg is die overblijft voor verzoekster om alsnog verblijfsrecht in België te bekomen, doet niet ter zake. Het motief over het principe ‘fraus omnia corrumpit’ is derhalve overtuigend, zodanig dat een eventuele onregelmatigheid niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van dit middelonderdeel.

Het Bestuur beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat zij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoekster toont niet aan een duurzame relatie te hebben met haar partner en ontkent niet in het verleden reeds een schijnhuwelijk te hebben afgesloten. Zij toont evenmin aan een ‘affectieve relatie’ te hebben met haar partner, noch de intentie om een duurzame ‘affectieve’ levensgemeenschap op te bouwen.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit: *“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”*.

Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna genoemd E.V.R.M.), (...). Door de weigering van het gevraagde verblijf van meer dan drie

maanden op basis van artikel 47/1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 wordt het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij geschonden, m.i.h.b. schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan ook het redelijkheids-/proportionaliteits-/evenredigheidsbeginsel. (...). De bestreden beslissing belet verzoekende partij om haar privé- en gezinsleven samen met haar Nederlandse partner de heer O wonend in België verder op en uit te bouwen in België. Verzoekende partij en de heer O kennen elkaar sedert augustus 2014 waarna zij contact houden en een echt koppel worden, intussen dus al zeer geruime tijd. Sedert begin 2016 wonen zij samen in Maaseik, Eikerstraat 81/9. Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België. In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden aangevraagd op basis van artikel 47/1 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 met bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij en haar Nederlandse partner die als Unieburger het recht heeft om zijn leven verder in België op en uit te bouwen. Door de bestreden beslissing wordt het verzoekende partij immers onmogelijk gemaakt om haar in België gesitueerde gezinsleven met haar Nederlandse partner met wie zij geruime tijd een duurzame relatie heeft en met wie zij samenwoont in België verder op en uit te bouwen. Vraag die zich vervolgens stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden aangevraagd op basis van artikel 47/1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - in verhouding staat tot het nagestreefde doel. In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij en haar Nederlandse partner op respect voor hun in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang. Deze afweging is niet gemaakt en de afweging moet alleszins doorwegen ten voordele van het gezinsleven van verzoekende partij en haar Nederlandse partner de heer OA! De verwerende partij kan niet anders dan de realiteit voor ogen te zien dat verzoekende partij en haar Nederlandse partner al geruime tijd een duurzame relatie hebben, in België samen wonen en zelf in hun onderhoud voorzien. Hoe kan dan worden verantwoord dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten? Hiervoor is geen verantwoording! Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel/ proportionaliteitsbeginsel alsook artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet schendt. In dit opzicht verwijst verzoekende partij naar het arrest nr. 112.059 d.d. 30.10.2002 van de Raad van State alwaar de Raad oordeelt: (...) (vrij vertaald: Overwegende dat in casu de lacunaire en stereotype motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde dat er welk danige verificatie dan ook is gedaan door de tegenpartij wat betreft het noodzakelijke zoeken naar een evenwicht of naar een elementaire evenredigheid tussen de rechten van verzoeker en het belang van de nationale veiligheid of de openbare orde.)"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever "een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het EVRM, teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk artikel 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Wat deze grondwetsbepaling betreft, kan dan ook worden volstaan te verwijzen naar artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu meent verzoekende partij dat een schending van haar gezinsleven voorligt. Zij is het oneens met de bevindingen inzake schijnhuwelijk.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het parket van de procureur des Konings afdeling Tongeren een negatief advies heeft gegeven omdat na onderzoek blijkt dat het een schijnhuwelijk betreft. Bovendien blijkt uit voornoemd negatief advies: *“Op 19.07.2016, dus slechts enkele maanden geleden, dient zij een asielaanvraag in. Zij verklaart dan geen partner te hebben en alleen te wonen”*.

Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de vaststellingen van de procureur des Konings en hiertegen beroep heeft ingediend, maakt op heden niet dat zomaar voorbij gegaan kan worden aan die vaststellingen. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in casu sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat zij een “gezin” vormt met de heer O in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zelfs indien er in casu sprake zou zijn van een beschermenswaardige gezinsrelatie, quod non, dan nog dient vastgesteld te worden dat het in casu gaat om een eerste toelating en verzoekende partij niet aantoont dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten.

De Raad benadrukt dat – indien het beroep bij de burgerlijke rechter een positief resultaat kent voor de verzoekende partij – het haar steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC